

nahoru, není opory ve zjištěných nižších soudů; její další názor pak, že přidržení se zábradlí nemohlo úrazu zabránit, nemá opory ve zkušenostech denního života. Pokud jde o prvního žalovaného Františka H. (majitele domu), lze s napadeným rozhodnutím souhlasit, že za zjištěného stavu věci neručí za žalobkynin úraz podle ustanovení § 1311 obč. zák. Pokud dovolání dovozuje ručení prvního žalovaného z ustanovení § 1315 obč. zák., má arcí pravdu, že pojem nezdatnosti ve smyslu § 1315 obč. zák. je pojmem právním, jež jest soudu posoudit z přednesných a zjištěných skutečností. Ze skutečností zjištěných nižšími soudy však neplyne, že druhý žalovaný Stanislav P., který byl jako domovník povinen starati se o osvětlování schodišť domu patřícího prvému žalovanému, byl osobou nezdatnou, a jeho nezdatnost neosvědčuje v souzeném případě ani ojedinělé nedopatření, spočívající v tom, že v den, kdy se přihodil žalobkynin úraz, neosvětlil v odpoledních hodinách schodiště, neboť toto nedopatření nebylo rázu tak hrubého, že by již samo o sobě prozrazovalo nedostatek jeho schopnosti a způsobilosti k práci jemu svěřené. V uvedených směrech nelze tudíž žalobkyninu dovolání přiznati oprávnění. Dovolání je však odůvodněno, pokud uplatňuje, že první žalovaný jako vlastník domu, v němž žalobkyně utrpěla úraz upadnuvši na schodišti, ručí podle ustanovení § 1313 a) obč. zák. Žalobkyně jako nájemnice v domě patřícím prvnímu žalovanému měla nejen právo používat podle nájemní smlouvy najatého bytu, nýbrž i právo na bezpečný příchod do tohoto bytu a odchod z něho, a první žalovaný byl jako pronajímatel smluvně a podle zákona (§ 1096 obč. zák.) povinen, umožňovati jí nerušený a bezpečný výkon jejího nájemního práva, k němuž v tomto případě náleží i právo na řádné osvětlení schodiště vedoucího k jejímu bytu, když nebylo ani tvrzeno, že byl smlouvou nájemní nebo jinak třeba mlčky ujednan opak (srv. rozhodnutí č. 14853 Sb. n. s.). Použil-li první žalovaný k plnění této své smluvní povinnosti jiné osoby, ručí za její zavinení — bez ohledu na ustanovení § 1315 obč. zák. — vůči žalobkyni jako druhé smluvní straně podle § 1313 a) obč. zák. tak jako za své vlastní. Při tom je nerozhodné, že žalobkyně upadla na neosvětleném schodišti opouštějíc kavárnu v domě prvního žalovaného, když není sporu o tom, že žalobkyně utrpěla úraz na schodišti, které vedlo k jejímu bytu a jehož používání patřilo k vymíněnému užívání předmětu nájemního. Proč a kam tehdy žalobkyně šla po oněch schodech, nepadá pro dolíčení ručení prvního žalovaného s hlediska § 1313 a) obč. zák. na váhu.

Čís. 17445.

Postup postihového nároku na zástavní právo, jehož nabyt rukojmí tím, že zaplatil věřiteli jeho pohledávku zajištěnou zástavním právem na dlužníkově nemovitosti (§ 1358 obč. zák.) je přípustný.

Postupník však není oprávněn domáhati se na uspokojeném věřiteli (postoupeném dlužníku) vystavení listiny o převodu zástavního práva přímo na svoje jméno, nýbrž toliko na jméno postupitelovo (rukojmího).

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1939, Rv II 173/39.)

Manželé Josef a Františka Z. dlužili žalované ze zápůjčky 17.000 K, za jejíž zaplacení se zavázal Hubert J. st. jako rukojmí a plátce. Podle smíru uzavřeného u krajského soudu v O. ze dne 12. prosince 1934 byla tato částka s příslušnými úroky knihovně zajištěna zástavním právem na nemovitostech manželů Z. ve vl. č. 181 kat. území B. a částku tu zaplatil v únoru 1937 Hubert J. st. žalované jako rukojmí a plátce. Žalobce tvrdí, že Hubert J. st., který tím vstoupil do práv žalované proti manželům Z. žádal, aby žalovaná strana převedla na něj zástavní právo, vložené pro onu částku ve vložce č. 181 kat. území B. ve smyslu § 1358 obč. zák. Hubert J. st. postoupil žalobci do vlastnictví svou pohledávku proti Z. a současně jako akcesorium mu postoupil svůj nárok vůči žalované na převod zástavního práva pro tuto pohledávku a na vydání zajišťovacích prostředků. Žalobou se proto domáhá nyní výroku, že žalovaná jest povinna vystaviti mu listinu s intabulační doložkou, kterou dává svůj souhlas k tomu, aby ve vložce č. 181 kat. území B. byl vložen převod práva zástavního zapsaného tam pod C pro částku 17.000 K se vším příslušenstvím pro žalovanou na žalobce, jinak, že pravoplatným rozsudkem o této žalobě vydaným bude nahrazen její souhlas k tomu. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Odvolací soud zkoumal, zda vyplývá žalobní žádání logicky ze skutečností přednesených žalobcem a dospěl ke správnému závěru, že mezi žalobním žádáním a mezi skutkovým přednesem jest logická souvislost. Vše, co uvádí dovolání proti zjištěním nižších soudů týkajícím se cesse, jest pouhým brojením proti hodnocení důkazů odvolacím soudem, což je v řízení dovolacím nepřipustné (§ 503 c. ř. s. z opaku). — Hubert J. st. byl oprávněn domáhati se převodu zástavního práva a vydání intabulační listiny znějící na 17.000 K s příslušenstvím, neboť za plnění svého rukojemského závazku zaplatil dluh manželů Z. u žalované strany v téže výši. Hubert J. st. svůj subrogační nárok na zástavní právo pro 17.000 K s příslušenstvím na nemovitosti vl. č. 181 v B. postoupil žalobci. Takové postoupení je přípustné podle §§ 1392 a násl. obč. zák. a jde jen o to, zda žalobce jako cessionář musí žádati o vydání vkladní listiny znějící na jméno cedenta Huberta J. st., či zda jest oprávněn žádati o vydání převodní vkladní listiny znějící již přímo na žalobcovo vlastní jméno. Z ustanovení § 1358 obč. zák., podle něhož je povinen uspokojený věřitel vydati plátci všechny právní pomůcky, doklady a prostředky zajišťovací, které tu jsou, neplyne, že by byla žalovaná strana, jakožto uspokojená věřitelka, případně, jako postoupená dlužnice povinna vydati vkladní listinu, znějící na jméno žalobcovo, nýbrž je povinna pouze vydati vkladní listinu, znějící na jméno Huberta J. st. Ježto se žalobce domáhal tohoto nároku pouze pro sebe, nikoli pro Huberta J. st., musilo býti vyhověno dovolání, posuzuje-li se věc s tohoto právního názoru.